

Правда про Пайкрафта

Він сидить ярдів за дванадцять* від мене. Варто лиш озирнутись, і я його побачу. А якщо ми зустрінемося очима (а зазвичай мені цього не вдається уникнути), то його погляд...

Найбільше в тому погляді благання, проте є в ньому й недовіра.

Клята недовіра! Та якби я хотів його виказати, то давно зробив би це. Але я бережу його таємницю, і він мав би вже заспокоїтися. Ніби це зажиріле одоробло може знати, що таке спокій! Та й хто мені повірить?

Бідолаха Пайкрафт! Здоровенний, схвилюваний, драглистий шматок сала! Найбільший товстун у Лондоні.

Він сидить за одним із маленьких клубних столиків у просторій ніші біля каміна й жере. Що він там жере? Я обережно зиркаю — він саме наминає круглу гарячу булочку з мас-

* 1 ярд = 91,44 см. — Тут і надалі прим. пер., якщо не зазначено інше.

лом і не зводить із мене погляду. Чорти б його взяли! Не зводить із мене погляду!

З мене годі, Пайкрафте! Коли вже ти поводишся настільки ницо, коли вже ти вважаєш мене за безчесну людину... Що ж, просто тут, під твоїм свинячим поглядом, я пишу все як є, усю правду про Пайкрафта. Людину, якій я допоміг, яку захистив і яка віддячила мені тим, що своєю в'язкою улесливістю, своїм незмінним німим закликком до мовчання робить моє перебування у клубі нестерпним, геть нестерпним.

А до того ж чому він без упину жере?

Що ж, ось вам правда, уся правда і нічого крім правди!

Пайкрафт... Ми познайомились у цій курильні. Я був молодим, щойно вступив до клубу, дещо нервував, і він це зрозумів. Я сидів самотою та шкодував, що мало кого тут знаю, коли раптом він підійшов до мене, і від того руху все громаддя його підборідь заколихалося хвилями до самого черева. Кректячи, він вмотивувався на стілець поруч зі мною, трохи повідсапувався, трохи подлубався із сірниками, запалив сигару й, нарешті, звернувся до мене. Не пам'ятаю, що саме він казав, — щось про погані сірники, — і потім, упродовж розмови, постійно зупиняв офіціантів, що проходили повз нас, та своїм тоненьким голоском скаржився їм на ті сірники. В усякому разі, якось так ми й розговорилися.

Він порушував різні теми, доки не дійшов до ігор, а потім — до моєї комплекції.

— От ви точно маєте добре грати в крикет, — промовив він.

Я стрункий — гадаю, мене навіть можна назвати худорлявим, — до того ж я дещо смаглявий. Ні, я не соромлюся того, що моя прабабця була індією, однак мені не хотілося б, щоб якісь випадкові співрозмовники з першого погляду знали про моє походження. Тож із першого дня в мені зародилась неприязнь до Пайкрафта.

Та він заговорив про мене лише щоб перевести розмову на себе.

— Гадаю, ви рухаєтесь не більше за мене і, певно, їсте не менше, — заявив він (як і всі надміру огрядні люди, він вважав, що їсть геть мало). — Проте, — він кривенько посміхнувся, — ми відрізняємось.

І він почав п'яткати про свою вагу: що він робив, щоби скинути вагу, і що він робитиме, щоби скинути вагу; що йому радили робити, щоби скинути вагу; і як, за чутками, люди з такою самою бідую скидають вагу.

— *A priori*, — провадив він, — можна було б подумати, що проблема харчування долається дієтою, а проблема засвоєння — ліками.

Це було нестерпно. Черевань просто плескав язиком. Здавалось, я пухну від самих його балачок.

У клубі таке інколи буває, та з часом я відчув, що це вже занадто. Його прихильність до мене була надміру нав'язливою. Щойно я заходив у курильню, як він уже сунув на мене перевальцем; а коли я обідав, він, бувало, сідав коло мене і починав без упину напихатися.

Інколи здавалося, що він навмисно не відходить од мене. Він був надокучливим, але не настільки, щоб усі його оминали, і від самого початку в його поведінці вбачалося щось таке... наче він знав, наче довідався, що я міг би... Що з усіх людей лише я міг подарувати йому, хай хистку, але таки надію.

— Я ладен піти на будь-що, аби позбутись її. На будь-що, — запевняв він та, важко дихаючи, позирав на мене своїми очиськами, які ледь виднілись за велетенськими щоками. Бідолаха Пайкрафт! Він щойно покликав офіціанта — певно ж, щоб замовити ще одну булочку з маслом!

Якогось дня він таки дійшов до діла.

— Наша фармакопея, — стверджував він, — наша Західна фармакопея, далеко не останнє слово медичної науки. Я чув, що на Сході...

Він замовк і втупився в мене поглядом. Я почувався, наче в акваріумі. Зненацька мене охопила лють.

— Послухайте, — прогарчав я, — хто вам розказав про рецепти моєї прабабці?

— Та-а, — затягнув він.

— Цього тижня, щоразу, як ми зустрічались, — наполягав я, — а зустрічались ми досить часто, ви мало не відверто натякали на мою маленьку таємницю.

— Що ж, — здався він, — коли вже шило вилізло з мішка, мушу визнати, що так воно і є. Я дізнався...

— Від Паттісона?

— Не зовсім, — сказав він, та я йому не повірив. — Ну, так.

— Паттісон приймав те зілля на свій ризик.

Він зіщулювався, невдоволено скривившись.

— Рецепти моєї прабабці, — переконував я, — украй чудернацькі. Мій батько навіть хотів, щоб я заприсягнувся...

— Але ж ви не стали?

— Ні. Та він мене застерігав. Сам він якось скористався лише одним.

— Ааа!.. То як ви гадаєте?.. Можливо... Може, серед них знайдеться якийсь...

— Ті рецепти дуже дивні, — не поступався я. — Від них навіть тхне так... Ні!

Та Пайкрафт не збирався зупинитись на півдорозі — він і далі тиснув. У мене навіть з'явився страх, що коли я надто опиратимусь, він просто накинеться на мене і придушить. Мушу визнати, я виявився заслабким. До того ж Пайкрафт мене дратував. Мені вже так уривався терпець, що я і сам був готовий спонукати його ризикнути. Згаданий випадок із Паттісоном був значно простіший. Бай-дуже, у чому саме була річ, та я напевне знав, що той рецепт безпечний. Щодо решти я не мав такої впевненості, та загалом їхня безпечність викликала в мене неабиякі сумніви.

Та навіть якщо Пайкрафт отруїться...

Мушу зізнатися, що думка про отруєння Пайкрафта здалася мені чималим викликом.

Того вечора я витяг із сейфа ту химерну сандалову скриньку з дивним запахом та перегорнув шелесткі клаптики пергаменту. Певно, джентльмен, що записав ці рецепти для моєї прабабці, мав слабкість до пергаменту різного походження, а ще — страшенно